

Første sig, at hele Tilsynet skulde overdrages til Politiet. Jeg vil ikke sig, at dette vilde tiltale mig, allerede af den Grund, at Jurisdiktionerne jo ere store, saa at det vilde være overordentligt vanskeligt for en Politimester at overksue Forholdene paa saa store Omraader og have Tilsyn med saa mange Pleiebørn, som der kunde være i en saadan Jurisdiktion. Man kunde dernæst give Kommuneraadet hele Myndigheden, og det er det, som Udvalget er gaaet til. Vi have nemlig ment, at der var Ingen, som kunde følge Pleiebørnene saa godt som Kommuneraadene, navnlig da paa Landet, hvor Kommunerne ere meget smaa, saa at Sogneraadene have en gunste overordentlig let Afgang til at gjøre sig bekendt med alle de Pleiebørn, der ere i Kommunen. Jeg tror ogsaa, at man med fuldkommen Tillid kan overgive dette Tilsyn og Retten til at give denne Tilladelse og til at tage den tilbage, til Sogneraadene. Saavidt jeg kjender Sogneraadene, tror jeg, at de i den Slags Anliggender ere ganske overordentlig samvittighedsfulde, saa at man med fuldkommen No kan overlade til dem baade at give Tilladelsen og at tage den tilbage. Derimod synes vi ikke om denne Dobbeltthed, at baade Politiet og Kommuneraadet skal have dette Tilsyn. Det er det, vi ere saa meget imod, fordi vi tro, at den Bevidsthed hos Kommuneraadet, at Politiet ogsaa skal have Tilsynet, og omvendt den Bevidsthed hos Politiet, at Kommuneraadet ogsaa har Tilsynet, vil være ligesom en Sovrepude, saa at den ene tænker: Ja, da den Anden har Tilsynet, saa bryde vi os ikke om det. Det fulde Ansvar gaar ikke op for Noget af dem. En anden Grund er, at dette Forhold vil kunne give Anledning til smaa Konflikter. Vrede Medlemmer maa jo vide, at Sogneraadene ikke holde meget af at staa under Politiet. Deres Foresatte er Amtsraadet, og det retter de sig efter, men de vilde ikke holde meget af, at Politiet skal kunne tage en Tilladelse tilbage, som de have givet. Jeg kjender nok Forholdene ude paa Landet, og derfor veed jeg ogsaa, hvorledes Sogneraadene tænke, og jeg er aldeles sikker paa, at i det Mindste Sogneraadene, naar de have givet en Tilladelse, og der saa kommer Tilfælde, hvor de synes, at Forholdene ere saaledes, at Politiet kom og sagde at Tilladelsen gjaldt ikke længer, vilde Sligt vække Misnøie. Det forekommer mig, at man meget vel kan berolige sig i den Retning, thi man maa jo erindre, at Amtsraadet er Sogneraadenes Foresatte, og hvis Sogneraadene ikke skulde gjøre Gavn, staar det jo i Bedkommendes og Politiets Magt at henvende sig til Amtsraadet og bede det gjøre

sin Pligt eller, rettere sagt, lade det sørge for, at Sogneraadene gjøre deres Pligt. Derfor tror jeg, at man med fuldkommen No kan overlade hele den Virksomhed, der er tiltænkt Autoriteterne i Landet til de forskjellige Kommuner. Dermed skal jeg slutte.

J. N. Larsen: Lige overfor det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgtreds (B. Pedersen) og den ærede Minister, der mente, at det var for høit at lade Tilsynet gaa til 14 Mars Alderen, vil jeg tillade mig at udtale, at jeg ikke kan bifalde en saadan Indvending. Jeg tror virkelig, at Børn ogsaa mellem 10 og 14 Mar kunne trænge til Tilsyn. Ganske vist ere de saa store, at de, naar de lide nogen Overlast og Nød kunne beklage sig, men hvem skulle de beklage sig til? Mange af disse Pleiebørn staa jo temmelig alene i Berden, og man kan jo ikke forudsætte, at de skulle gaa til Sogneraadene og sige Steder, men naar de vide, at der er en Tilsynshavende, ligger det jo nær for dem at henvende sig til ham. De ville jo derved ogsaa blive bekendt med, at man sører et Tilsyn med, hvorledes de have det. Jeg tror ogsaa, at Tjenestedrenge trænge til Tilsyn, selv naar de ere ude af deres Hjem, thi om ogsaa de ere komne i Lære, trænge de dog til Tilsyn fra Pleiehjemmets Side, idet de jo i mange Tilfælde ville være i deres Pleiehjem om Vinteren og kun om Sommeren være under Pleiehjemmets Tilsyn med Hensyn til Vask, Renlighed og den Slags Ting. Det er ikke ligegyldigt, om netop Børn indtil 14 Mars Alderen ere under Tilsyn eller ikke. Med Hensyn til en Bemærkning fra den ærede Ordfører maa jeg tilstaa, at jeg som Udvalgets Formand ikke ganske kan slutte mig til den Forstaelse, han gjorde gjældende, men jeg haaber, at Uoverensstemmelsen skal kunne hæves senere. Den ærede Ordfører mente, at Ordene i § 2 i Lovforslaget ere saaledes, at ogsaa Børn eller Kostgængere, hvad man nu vil kalde dem, som fra Hjemmet sendes til en Kjøbstad i Kost og Logis, falde ind under Lovforslaget, og at altsaa Folk, der skulle have Pensionærer i Kost, ogsaa skulle have Kommunalraadets Tilladelse dertil. Det har ikke været min Mening, at det laa i Lovforslaget, thi, som den ærede Minister sagde, den Slags Børn kunne ikke kaldes for Pleiebørn, og Lovforslaget hedder jo netop „Tilsyn med Pleiebørn“. Det ligger altsaa i Lovforslagets Titel, at den Slags Børn ikke kunne falde ind derunder. Tilmed staar der ogsaa i § 2 „Børn i Kost og Pleie“, og derved maa altsaa være tænkt paa virkelige Pleiebørn. Da jeg imidlertid ser, at der kan komme